

TRZECI ZARZUT NIEZGODNOŚCI Z PRAWEM:

Wnoszący odwołanie utrzymują, że zaskarżony wyrok w części, w której (pkt 50 i 51) wyklucza obecność nieprawdy w piśmie z dnia 29 maja 2000 r., jest oprócz przeinaczenia okoliczności faktycznych dotknięty błędem w interpretacji tego pisma i powinien zostać uchylony, oraz że powinno zostać oddalone co do istoty również powództwo wzajemne Komisji zmierzające do wykreślenia ze skarg podniesionego przez wnoszących odwołanie oskarżenia, że poświadczyla ona nieprawdę, redagując pismo z dnia 29 maja 2000 r. w sposób, który pozwalał rozumieć, że to władze włoskie nawet nie wspomniały na posiedzeniu w dniu 16 maja 2000 r. o istnieniu przedsiębiorstw zaliczających się do kategorii trzeciego przetargu.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2008 r. w sprawie T-335/07 Volker Mergel i in. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 lutego 2009 r. przez rzeczników patentowych Volkera Mergela, Klausa Kampfenkela, Burkarta Billa i Andreasa Herdena

(Sprawa C-80/09 P)

(2009/C 90/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Volker Mergel, Klaus Kampfenkel, Burkart Bill i Andreas Herden (przedstawiciel: adwokat G.P. Friderichs)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie orzeczenia drugiej izby europejskiego Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 grudnia 2008 r. (sprawa T 335/07-33), doręczonego wnoszącym odwołanie w dniu 18 grudnia 2008 r. za pośrednictwem faksu;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu z dnia 25 czerwca 2007 r. (sprawa R0299/2007-4);
- obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem sporu jest kwestia, czy pojęcie „Patentconsult” może podlegać ochronie jako znak towarowy dla usług należących do klas 35, 41 i 42. Sąd Pierwszej Instancji stanął na stanowisku, że „Patentconsult” jest określeniem, które w bezpośredni i konkretny sposób opisuje rzeczony usługi.

Na poparcie odwołania wnoszący je podnoszą zarzuty dotyczące błędnej wykładni i nieprawidłowego zastosowania art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94.

W pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie wskazują, że Sąd błędnie zakwalifikował rozpatrywany znak towarowy jako neologizm, który nie różni się w znacznym stopniu od zwykłej sumy znaczeń elementów opisowych. Sąd oparł swe stwierdzenie, że rozpatrywany znak towarowy pozbawiony jest charakteru odróżniającego, na tym, że znak towarowy „Patentconsult” ma zwykłą budowę występującą w podobnych określeniach takich jak „patent consulting” czy „patentconsultancy”. Taka kwalifikacja jest jednak błędna, ponieważ określenie „Patentconsult” nie ma właśnie budowy zwykłej, czyli zgodnej z zasadami gramatycznymi, tylko odchodzi od tych zasad i stanowi w związku z tym nowe, przyciągające uwagę określenie, które w znacznym stopniu różni się od zwykłej sumy znaczeń elementów „patent” i „consult”.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd błędnie orzekł, iż znak towarowy „Patentconsult” ma wyłącznie charakter opisowy. Sąd wyszedł z założenia, że przy ocenie charakteru opisowego nie ma znaczenia, czy do opisu chronionych usług można użyć innych określeń. Wnoszący odwołanie uważają jednak, że do opisu tych usług należy wręcz użyć innego określenia niż „Patentconsult”, aby można było sprostać wymogowi konieczności pozostawienia niektórych oznaczeń do swobodnego używania. Błędne z gramatycznego punktu widzenia określenie „Patentconsult” właśnie nie jest właściwe do opisu tych usług.

W trzecim zarzucie wnoszący odwołanie podnoszą, iż Sąd niesłusznie uznał, że wcześniejsza decyzja Urzędu w sprawie dotyczącej znaku towarowego „Netmeeting” i wyrok Trybunału w sprawie C-383/99 P dotyczącej znaku towarowego „Babydry” nie są istotne w niniejszym przypadku. Zgodnie z tymi rozstrzygnięciami sformułowanie dostrzegalnie różniące się od wyrażen używanych potocznie przez właściwy krąg odbiorców nadaje się właśnie do tego, aby można było stwierdzić wymagany charakter odróżniający. Sąd powinien był dostosować się do tej linii orzeczniczej, aby mogła zostać zapewniona spójność i wiarygodność orzeczeń sądów wspólnotowych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten w dniu 26 lutego 2009 r. – X przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-84/09)

(2009/C 90/30)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten / Szwecja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X.

Strona pozwana: Skatteverket.